

χθῆ εἰς τὴν σχολὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν ἵνα ἐκμάθῃ τὴν γλυπτικὴν. Ἄλλ' ὅλοι οἱ φέροντες τὸ ὄνομα του ἐβρυχήθησαν κατεξανιστάμενοι. Τί λοιπόν! . . . ν' ἀναπλάτῃ τὴν γῆν, νὰ κατεργάζηται τὸν γύψον, νὰ πλάτῃ διὰ σφύρας τὸ μάρμαρον, νὰ διαδιῶι φέρων τὸν χειρωακτικὸν χιτωνίσκον, καὶ τὰς χεῖρας ἔχων ρυπαρὰς καὶ πηλώδεις, οἶον αἰσχος, Θεέ! . . .

Ὁ νεανίας προὔτεινε τότε τὴν ζωγραφικὴν, εἰς ἣν, καθαριωτέραν ἄλλως τε καὶ ἥττον ἀποδοκιμασμένην, ἴσως θὰ ἐπέδιδε. Πλὴν ὁ συνταγματάρχης διεκίρυσεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ τέχνη αὕτη οὐδένα πλέον παρεῖχε πόρον, περιστελλομένη ὑπὸ τῆς Δημοκρατίας, καθ' ὅτι, μὴ ἀνεγειρομένων πλέον ἀνακτόρων, θὰ ἐστερεῖτο εὐρείας δράσεως, ἥτις ὅλη θὰ περιορίζετο ἐφεξῆς εἰς τὴν διακηλίδωσιν εἰκονιδίων, ἐπομένως δὲ ὡφείλει ν' ἀπέχη τῆς πρὸς αὐτὴν ὁδοῦ. Ὁ Ραοῦλ παροργισθεὶς ὑπεράγαν ἀπεψήνητο τότε ὅτι ἐπειδὴ πρὸς πᾶν ὅτι τῷ ἐνέπνεε κλίσιν οἱ περὶ αὐτὸν ἠναντιοῦντο, ἐπόθει ἥδη ἐν καὶ μόνον, τὸ τῆς ἀργίας στάδιον. Μηδὸλως δὲ τὸ οὐς τείνων πρὸς τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῆς ὅλης οἰκογενείας, ἤρξατο ἐκπληρῶν τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ μετὰ ζωηρότητος μαρτυρούσης ὅποιαν ἰκανότητα θὰ ἐξήσκει ἂν ἀφίετο ἐλεύθερος ὅπως ἐργασθῆ κατὰ βούλησιν.

Εἰσεχώρησε δηλονότι εἰς λέσχην τινὰ, διηγωνίσθη ἐν ἵπποδρομίαις, ἔδρασεν ὡς ἦρος κωμωδιῶν ἐν ἀριστοκρατικαῖς αἰθούσαις, καὶ ἀφειδῶς δαπανήσας χρυσίον χάριν τῶν διασημοτάτων ἐν Παριείοις γυναικείων καλλωνῶν, ὡμολόγησε μετὰ διετίαν χρέος ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα χιλ. φρ., ὅπερ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἀπέτισε μετ' ὀλίγον ὁ πατήρ αὐτοῦ. Θαυμάσιος ὢν ἱππεύς, δεξιὸς χειριστὴς τοῦ πολυβόλου, ξηφιστὴς δὲ οὐχ ἥττον ἀξιοσημειώτος, περισζητεῖτο ἐν ταῖς θηρευτικαῖς ἐκδρομαῖς, καὶ ἐθριάμβευσε κατὰ τὰς ἐφόδους, διακρινόμενος μετὰ τῶν πέντε ἢ ἕξ μόλις νεανιῶν τῶν πανθομολογουμένως ἐξόχων ἐν αὐταῖς, φθᾶς εἰς ἐνθουσιαστικὰ ὁ εὐειδῆς μείραξ, ἀνεκρήχθη κάτοχος τῆς μητρικῆς περιουσίας, ἦν προετίθετο νὰ καταδροχθῆ ἐν μέσῳ λάμψεως καὶ αἴγλης, ὅτε διὰ συμβεβηκότος τινὸς ἀπροσδοκίτως ἐπελθόντος ἡ τύχη ἀνέλαβεν ὅπως τὸν σωφρονίσῃ ἐφεξῆς ἰσοδίας.

Ὁ σφοδρὸς κτύπος ἐντὸς ὥρων τινῶν μόλις καταστρέψας ὀλοτελῶς τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του, ἠνάγκασεν αὐτὸν ὅπως, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν πιστωτῶν ἀπὸ τοῦ βάρους, θυσιάσῃ τὸν ἴδιον πλοῦτόν του, ἀνευ δὲ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ παραδούς εἰς χεῖρας ἐκείνου τὰ τραπεζικά γραμμάτια αὐτοῦ πρὸς ἐμπορικὴν χρῆσιν, ἐξεπλάγη ζωηρῶς ἐπὶ τῇ θεῇ του κλαιόντος θερμῶς καθ' ὅσον ἀνελογίζετο ὅτι μετὰ τόσης ἀταραξίας ὁ υἱὸς του ἀπεστερεῖτο ἐκουσίως τῆς κληρονομίας του χάριν αὐτοῦ.

— Αἱ, λοιπόν, πάτερ μου! . . . εἶπε μήπως δὲν φέρομεν τὸ αὐτὸ ὄνομα; ἢ μήπως ὅταν ἐγώ, ἀνῆλιξ ἀκόμη ἀγυριστικός, διωμολόγουν ἡλιθία δάνεια ἐν τῇ λέσχῃ, δὲν ἐξώφλησι τὰ χρέη μου σύ; πῶς δὲν θὰ σοὶ ἀνταποδώσω τὰ ἴσα, ἥδη ὅτε εἶσαι θῦμα τῆς ἀχρηστίας τῶν πελατῶν σου, καὶ ἀδίκως γίνεσαι ξένων σφαλμάτων ὑπόλογος; Δάβε ταῦτα, πώλησον, καὶ ὦμεν καθαρῶς ὡς ἐντιμοὶ ὡς πρότερον!

Ὁ πατήρ κατασπάσθη τὸν υἱὸν μηδὲν ἀπολύτως

εἰπὼν, διότι ἂν ἐλάλει θὰ ἔλεγε μυρία, ἀλλ' ὁ συνταγματάρχης, ὅστις ἦλθεν ἐκεῖ ὅπως προσενέγκῃ ἐπίσης τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἐξεφρόσθη ζωηρότατα.

— Αὐτὸς ἐδῶ ὁ ἀγυιόπαις εἶναι ἀπλούστατα πρωτότυπος. Εἶναι Περινιόν, καὶ γνήσιος μάλιστα. Ἄχ! πόσον θὴ νύχαριστεῖτο ὁ στρατηγὸς ἂν τὸν ἐβλεπε συμπεριφερόμενον οὕτω! ἡλιθιότης ἦτο τὸ νὰ ἐμποδίσωμεν τοῦ νὰ γείνη στρατιώτης, διότι εἶναι ἀνθρωπος ἔχων χαρακτῆρα, καὶ ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ὄπλων ὁ χαρακτῆρ εἶναι τὸ πᾶν! Ἄ! ἄσφοβοι ἀνθρώποι οἵτινες τρυπᾶσι τὸ δέγμα τῶν ἐκουσίως ἰπάρχουσι μυριάριθμοι ἀλλὰ τρυφεροὶ νέοι οἵτινες ἐν οἰαδίποτε περιστάσει ἀνευ δισταγμοῦ πράττουσι θαυμασίως ὅτι ὀφείλουσιν, οἱ τοιοῦτοι εἶναι τὸ σπάνιον πτηνόν, αἱ ἐκλεκταὶ φύσεις τῶν μεγαλοεργῶν στρατιωτικῶν προσωπικότητων! . . . Ἄλλ' ὅμως δὲν θ' ἀφήσωμεν νὰ γυμνωθῇ ὀλοτελῶς τὸ μειράκιον αὐτό, καὶ νὰ τηρῶ ἐγὼ ὁ πρεσβύτερος τῶν φερόντων τὸ ὄνομά μας τὴν περιουσίαν μου ἀπαραμειώτον! . . . Ἀπὸ σήμερον θὰ τῷ παρέχω σύνταξιν ἐκ 12,000 φρ. ἐτησίως.

Ὁ Ραοῦλ εὐχαριστήσας ἐκθύμως τὸν θεῖόν του, διεδῆλωσε σύναμα ὅτι προτιθέμενος ὅπως ἐργασθῆ ἐφεξῆς ἀνεन्दότως πρὸς δημιουργίαν ἰδίας περιουσίας, οὐδεμίαν εἶχεν ἀνάγκην τῆς προσφερομένης συντάξεως, ὁ δὲ προδιαγεγραμμένος ἥδη βίος αὐτοῦ ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ τῷ ἐφαίνετο παρουσιάζων ἐχέγγυα εὐδαιμονίας ἀληθοῦς. Ἐρωτηθεὶς τότε περὶ τῶν προθέσεων αὐτοῦ, ἀνηγγείλεν ὅτι μελετᾷ ἵνα ἐγγραφῆ ἐν τῇ κεντρικῇ Σχολῇ, καθ' ὅτι εἶχεν ἥδη ὑπερβῆ τὴν ἡλικίαν μέχρι τῆς ὁποίας ἐγίνοντο δεκτοὶ μαθηταὶ ἐν τῇ Πολυτεχνικῇ Σχολῇ, καὶ ἐκζητήσῃ κατόπιν στάδιον ἐν τῇ βιομηχανίᾳ.

Ἀνθρώπου αὐτοστιγμῆ προσενεγκόντος δύο ὅλα ἑκοτομύρια καὶ ἀποβαλόντος πρόσδοτον δώδεκα χιλ. φρ. τὰς ἀποφάσεις οὐδεὶς καταπολεμῆ. Εἰσῆχθη λοιπὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὁ Ραοῦλ εἰς τὴν κεντρικὴν σχολὴν, καὶ ἀποφοιτήσας ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι καὶ τεσσάρων ἐτῶν, προσελήθη ὡς γραμματεὺς παρὰ τῷ Σανδρῆν, πρὸς ὃν παρέσχεν ἐχέγγυα ἰκανότητος, εὐαγγελιζόμενα τὰ κράτιστα περὶ τοῦ μέλλοντος του. Δὲν ἀπρηγάθη ὅμως τὰς τέψεις εἰς τὴν μελέτην ἐπιδοθεῖς, ἀλλ' ἐξηκολούθησε μεταβαίνων εἰς ἐκδρομὰς, οὐδὸλως δ' ἐπελήσθη τῶν αἰθουσῶν τῆς ξιφασκίας, καὶ ἀνεφαίνετο περιοδικῶς ἐν τῇ Λέσχῃ μέσῳ τῶν παλαιῶν συντροφῶν, τοὺς πάντας καταθέλων διὰ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς ἀβροφροσύνης του. Ὁ πατήρ ἐξηκολούθησεν ἀσχολούμενος ἔτι εἰς τὴν ἐμπορίαν, ἀλλὰ πληγείας καιρίως ὑπὸ τῆς καταστροφῆς, ἥτις ἐποίησεν αὐτὸν ἐκποδῶν, μετὰ διετίαν ἀπέθανεν. Ἀπελειθῆν λοιπὸν μόνος ὁ Ραοῦλ μετὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ, οὐχὶ μὲν πλούσιος, ἀλλ' εὐπορος ἀρκούντως, ἐργαζόμενος ἥδη ἐκ κλίσεως, ὡς ἄλλοτε ἐψυχαγωγεῖτο διὰ τῆς ἀργίας.

Ἐπανελθὼν ποτε οἴκαδε ἐκ τοῦ παρὰ τὴν πάροδον Βουρδονναὶ μεγάρου, ὅπου καθ' ἑκάστην ἐπὶ δίωρον ἐξετέλει χημικὰ πειράματα παρὰ τῷ Σανδρῆν, εὗρεν ἐπιστόλιον τοῦ θεοῦ του, προσκαλοῦντος αὐτὸν ἵνα συνδειπνήσωσιν ἐν τῇ Λέσχῃ, ἐνδυσθεὶς δὲ, ἀνεχώρησε, καὶ καθ' ἦν στιγμὴν ἤχει ἡ ἐδόμνη ὥρα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν εὐρείαν τοῦ ἰδρύματος αἰθουσαν.

Ὁ συνταγματάρχης ἐγκαθιδρυμένος ὢν ἐν τινι τῶν περὶ τὴν ἐστίαν μεγάλων ἀνακλίντρων, συνεζήτει στρατιωτικὸν τι θέμα μετὰ δύο στρατηγῶν ἀπομάχων ὁ δὲ τόνος τῆς ἰσχυρᾶς φωνῆς του ἀντίχει μέχρῃς αὐτῆς τῆς εἰσόδου.

— Ὁ νόμος τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων! αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι τι σπουδαῖον! ἀλλ' αὐτὸς καὶ μόνος εἶναι ἐκεῖνο ὅπερ οὐδέποτε θὰ πραγματοποιήσῃ ἢ Βουλὴ... Ψηφίζουσι περὶ μικρολογιῶν καὶ φλυαροῦσι ἐπὶ μῆνας ὅλους κατὰ λόγον τῶν ἀτομικῶν προστασιῶν καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀλληλοδοθηείας των! Τὰ πάντα ἀσυνάρτητα, τὰ πάντα ἐπουσιώδη! Ἀκριβεῖς κατάλογοι ἀπαρτίζοντες στρατὸν ἀκμαῖον, ἰδοὺ ἢ μόνη ἀνάγκη! τότε ἢ Γαλλία θὰ δύνηται νὰ ἐπαναπαύηται ἴσυχος.

— Ναί, θεῖέ μου! εἶπεν ὁ Ραοὺλ προχωρῶν εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης.

— Ἄ! ἦλθεσ σύ!

— Στρατιωτικὴ ἀκρίβεια, βλέπετε. Χαίρετε, στρατηγέ μου.

Καὶ ἐχαιρέτησε μετὰ σεβασμοῦ τοὺς δύο θαλαροῦς ἀποστράτογας οἵτινες συνωμίλουν μετὰ τοῦ θεῖου αὐτοῦ. Ὁ γηραιότερος αὐτῶν, λευκὴν ἔχων τὴν κόμην καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου σὺκλεᾶ οὐλίην, ἐλάμβανεν ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ πιλιδιὸν του ὅπως ἀπέλιθον.

— Δὲν μένετε εἰς τὴν Λέσχην, Σαιν Ρεζάν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ὅχι, εἶπε μετ' ἀλαζονικῆς εὐθυμίας ὁ γέρον στρατηγός· ἀπόψε θὰ δειπνήσω κατ οἶκον.

Ὅτε ἀνεχώρησεν ὁ Περινιὸν ἐγερθεὶς ὥσθι ἦτο ὁ κύριος τοῦ ιδρύματος, εἶπε μετὰ τινος λύπης.

— Οἱ κύριοι δειπνοῦσιν ἦδη.

— Ἄγωμεν.

Κρατῶν δὲ ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ἀνεψιὸν του, διηυθύνθη πρὸς τὰ ἐστιατόρια τοῦ ιδρύματος. Μετὰ τὸ ρόφημα ὁ συνταγματάρχης ζητήσας ψιάλων εἶδε τὸν Ραοὺλ εὐθύμως καὶ εἶπε

— Ποίαν ἡλικίαν ἔχεις ὑποκόμῃ;

— Εἴκοσιν ἕξ ἐτῶν, θεῖέ μου.

— Σ' ἐνόμιζα μεγαλειότερον· ἀλλ' ἀδιάφορον, ἢ ἐποχὴ τῆς σοβαρότητος φθάνει. Τρέφεις ἀποστραφὴν πρὸς τὸν γάμον;

— Οὐδεμίαν ἀποστραφὴν πρὸς τὴν κατάστασιν ταύτην: τὸ πᾶν ἐξαρτάται ἐξ ἐκείνης ἥτις τὴν ἐκπροσωπεῖ:

— Δεκαεπταετίς, κάλυξ ρόδου, ψυχὴ ἐκλεκτὴ, καὶ... λαμπρᾶς περιουσίας κάτοχος.

— Ὑπέρπολλα προσόντα!

— Ἄνευ ὑπερβολῆς.

— Λοιπὸν, θεῖέ μου, ἄγωμεν! ποῦ εἶναι;

— Ἄς τελειώσωμεν τὸ δειπνον μας καὶ ἴακουσον.

Ἦν νόμισμα ὅσον δήποτε λαμπρὸν, ὅσον δήποτε πολῦτιμον, ἔχει καὶ τὸ ὀπισθόσημόν του. Ἐν τῇ παρουσίᾳ περιστάσει τὸ ὀπισθόσημόν τοῦ νομίσματος εἶναι ἢ μήτηρ.

— Ἄ! ἦ! ὑπάρχει μήτηρ θυελλώδους φύσεως.

— Ὑπάρχουσιν ὁ μήτηρ καὶ πατήρ, αἰτινες, ἕνεκα λόγων τοὺς ὁποίους θὰ ἐκθέσω παρευθὺς, ἀπεφάσισαν νὰ δώσωσιν πέρασ εἰς τὴν συμβίωσιν τῶν μετὰ τὸν γάμον τῆς θιγάτρως τῶν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ γάμου θὰ μείνωσιν ἠνωμένοι φαινομενικῶς. Ἡ περιουσία

ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα, ὡς καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ διαφορᾷ, καὶ πρὸς αὐτὸν πιθανῶς θ' ἀποκλίνῃ ἢ νύμφη, διότι, ἢ μήτηρ, ὁμολογητέον, διέπραξε σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἔμαθεν ὁ σύζυγος, καὶ ἔκλεισε μὲν τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ μὴ προξενήσῃ σκάνδαλον, ὅπερ θὰ ἐβλαπτε τὴν θυγατέρα, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ συγχωρήσῃ. Ἴδοὺ ἐν συντόμῳ τὸ καθεστὼς· ἂν ἀποφασίξῃς νὰ τὸ ὑπερπηδῆσῃς, σοὶ ὀνομάζω ἀμέσως τὰ πρόσωπα, εἰδημὴ ὑποθέσωμεν ὅτι οὐδὲν ἐλέχθη, καὶ ἐξακολουθήσωμεν τὸ δειπνὸν μας. Εἰς ὑγίαιαν σου!

— Εἰς ὑγίαιαν σας, θεῖέ μου.

— Αἶ, τί λοιπὸν σκέπτεσθαι περὶ ὅσων σοὶ ψάλλω;

— Πολλά!... Ἐν πρώτοις γνωρίζω περὶ τίνων ὀμιλεῖτε.

— Ὡ!

— Τόσον δύσκολον εἶναι νὰ μαντεύσω ὅτι πρόκειται περὶ τῆς Κεκιλίας Ἐρβελέν, περὶ τῆς ὑποίας ἐνδιαφέρεσθε εἰδικῶς ὅλως!... διηρωτήθην μάλιστα πολλακίς μήπως πρὸς τοῦτο ἔχητε λόγους ἰσχυροῦς...

Ὁ πρεσβύτερος ἠρυθρίασε μέχρι τῆς στεφάνης τῆς κόμης, ταπεινώσας δ' ἐπὶ στιγμὴν τὸ βλέμμα, εἶπεν εἶτα ζωηρῶς·

— Ὅχι, ὄχι! σοὶ δίδω λόγον τιμῆς.

— Ἐν τούτοις κάλλιστα περιστράφητε ἄλλοτε γέροντες τῆς κυρίας.

— Ὡ, ἦτο πάσαι ποτὲ!... καὶ ἀπλοὶ χαριεντισμοὶ!... Πῶς ἦτο δυνατόν, ὁ Ἐρβελέν εἶναι φίλος.

— Μήπως πάντοτε δὲν συμβαίνει νὰ ἦναι φίλος ὁ τοιοῦτος;... Ἀλλ' ἄψ' ἐτέρου δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ λόγου σας. Λοιπὸν, ὑποθέσωμεν ὅτι γρὸς συμφέρον μου μοὶ παρασκευάζετε τὸν γάμον τοῦτον ὁ πατήρ στέργει;

— Μετ' ἐθουσιασμοῦ.

— Καλῶς; ὀφείλω νὰ εὐγνωμονῶ, διότι ὁ κ. Ἐρβελέν εἶναι ἐξαίρετος, ἀγαθὸς, βιομηχανικός, λίαν διάσημος.

— Ναί, φίλε μου, καὶ ἀπὸ τριακοῦνταπενταετίας μάλιστα, προσέθηκεν ὁ συνταγματάρχης.

— Ναί, τὸ εἶπομεν ἦδη ἐν σχέσει πρὸς τὴν γυναῖκα του. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Κεκιλίαν, τὴν γνωρίζω ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, εἶναι καρδία εὐγενής.

— Ὡραία νεάνις προσέτις.

— Καὶ πρὸ πάντων πνεῦμα βαθύ καὶ κατὰ βάθος τίμιον, ὅπερ ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐποχῇ εἶναι τι πολῦτιμον.

— Ἐχει 800,000 φρ. προῖκα.

— Ποσὸν ἀρκούτως σεβαστόν.

— Κ' ἐγὼ θὰ σοὶ παραχωρῶ διὰ συμβολίου εἰσόδημα ἐκ 30,000 φρ. μέχρις ὅτου σοὶ κληροδοτήσω πᾶν ὅ,τι κατέχω.

— Ὡ!... μὴ ὀμιλῶμεν περὶ κληρονομίας! εἰσθε στερεὸς ὡς ὁ πύργος Ἀἰφὴλ· τὰ τέκνα μας μόλις θὰ σᾶς κληρονομήσωσι, καὶ ἴσως οὔτε αὐτὰ!

— Πολὺ πιθανὸν τοῦτο! εἶπε γελῶν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' ἐπὶ τέλους δύνασαι νὰ ἦσαι βέβαιος περὶ τῆς κατοχῆς τῆς περιουσίας μου, εἰς φόριστον ἐποχὴν. Γνωρίζεις ὅτι ἔχω 100,000 φρ. εἰσόδημα καὶ τὴν ἐν Κλερμόν ιδιοκτησίαν.

— Πόσα δαπανᾷτε;

— Τί δὲ ἐνδιαφέρει τοῦτο;

— Ἀπλῆ περιεργία.
 — Ἀπὸ 40—45.000 . . .
 — Καὶ πάλιν ὑποκρίνεσθε . . .
 — Ὅχι, τοῦτο εἶναι ἡ λογικὴ πορεία μου· ἄλλοτε ἔφθανον μέχρις 70—75,000.
 — Αἱ κυρίαί ! . . .
 — Οὐδέποτε δαπανῶ διὰ τὰς κυρίας ! ἀνέκραξε ζωνηρῶς ὁ στρατιώτης πάντοτε δι' ἑμαυτόν.
 — Λοιπὸν τοῦτο στοιχίζει πολὺ πλειότερον.
 — Ἀλλὰ γνωστὸν ὅτι δὲν γίνεται ἐκ φιλαυτίας.
 — Ὡστε ἐπὶ τοῦ παρόντος οἰκονομεῖτε 55000 φρ. κατ' ἔτος. Κατ' ἀφαίρεσιν δὲ τὸ εἰσόδημα δι' οὐ μ' εὐεργετεῖτε ἀνέρχεται εἰς 35—40,000.

Ἄν ζήσητε ἀκόμη ἐπὶ τριακοντάδα ἐνιαυτῶν, τοῦθ' ὅπερ δι' ἡμᾶς εἶναι ὁ ἐλάχιστος ὅρος, διπλασιάζετε τὴν περιουσίαν. . . Εἶθε ἀριστος θεῖος διὰ κληρονόμου ἀνεψιόν !

— Σοὶ τὸ εἶπον ἦδη.

Μετὰ τὰ ἐπιδόρπια ὁ συνταγματάρχης ἐζήτησε καφεὶ καὶ λαμπρὰ σιγάρα, ἐνῶ δ' ἦρχετο ἡ λειτουργία τῆς πέψεως, ἐν ἡδυάτρῃ στιγμῇ φυσικῆς ἰσοροπίας, ἠρώτησε τὸν νεανίαν :

— Τί συμπεραίνεις ἐξ ὧν σοὶ εἶπον ;

— Συμπεραίνω ὅτι τὸ ἀριστόν εἶναι τὸ νὰ προσπαθῶ νὰ σῶς εὐαρεστώσω. Ἀλλ' ἐν περιπτώσει συνουκείου δύο πρόσωπα ἐνδιαφέρονται συνήθως, τὰς δὲ προθέσεις τῆς Κεκιλίας ἀγνοῶ.

— Ἐκεῖν' ἦθ' ἀποδεχθῆ μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ νὰ νυμφευθῆ ἡ κόρη τῆς νεανίας γνωστὸν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶναι τὸ γλυκύτερον ὄνειρον !

— Αἱ ! ἐπίστε ἢ γνῶσις ἀλλήλων εἶναι βαθύτερα τοῦ δέοντος· τότε δὲ κρατύνει τῆς φιλίας καὶ κωλύει τὸν ἔρωτα.

— Ἄν δὲν ἀγαπηθῆ, θὰ πταίης σὺ, ἡ προσήλωσις σου πρὸς τὰ ἔκτος.

— Εἶμαι εἰκὼν σου ἐν μικρογραφίᾳ.

— Ὡ ! ἐγὼ ἦμην σοβαρώτερος. . . Ὅταν ἡ Κεκιλία μᾶθῃ ὅπως διάφορον ἢ πρότερον. Δὲν θὰ ἦσαι πλέον ὁ παιδικὸς φίλος, θὰ ἦσαι ὁ μνηστήρ, ὁ ἐραστής. . . Τὸ μόνον δυσάρεστον ὅτι θ' ἀναγκασθῆς ν' ἀναχωρήσῃς ἐκ Παρισίων ὅπως τῇ ἐπιδαμνασίᾳ τὰς ἐρωτικὰς περιποιήσεις σου.

— Τοῦτο δὲν μὲ φοβεῖ.

— Θὰ μεταβῆς εἰς Νεβίλλαν, καὶ χαριτότροπων πρὸς τὴν θυγατέρα, θὰ συνεργάζῃσαι μετὰ τοῦ πατρός. Ἀλλὰ δὲν θὰ στενωχωρηθῆς, διότι εὐρίσκειται ἐκεῖ ὥραια θήρα, καὶ γένιαια εὐάρεστος. . .

— Τέως ἢ τοῦ μαρτυροῦ δὲ Κονδοττιέ.

Ἀντίλλαξαν τότε γοργὸν βλέμμα.

— Δὲν πιστεύω ὅτι θ' ἀποφασίσῃ ν' ἀναφανῆ ἐν τῷ τόπῳ εἶπεν ὁ θεῖος.

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς στιγμιαίας φαντασιοπληξίας, ἀπάντησεν ὁ Ραούλ, διότι εἶναι δεσπότης ὑποδὸλος ὑποκύπτων εἰς ὑπερευλαθείας.

— Ναί, ἀλλ' εἶναι ἀριστοκράτης καλῶς ἀνατεθραμμένος.

— Ἐγὼ προσωπικῶς δὲν ἔχω αἰτίαν ἔχθρας κατ' αὐτοῦ, ἀπεναντίας μάλιστα μοι φέρεται ἔκπλαιαι προσνέστατα, ὑπάρχουσιν ὅμως οἱ διατεινόμενοι ὅτι εἶναι περιδόντος ἐπὶ κακοθεΐᾳ.

— Δὲν ἀπατώνται. . . Λοιπὸν, δύναμαι ν' ἀναγ-

γείλω πρὸς τὸν κ. Ἐρβελὲν ὅτι μεταβαίνεις εἰς Νεβίλλαν ;

— Εἶναι τόσον ἐσπευσμένη ἡ ὑπόθεσις.

— Τί σὲ ἀναγκάζει ν' ἀναβάλῃς ;

— Οὐδέν.

— Θὰ μείνῃς ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς μῆνας, ἔπειτα δὲ ὅταν ἀποφασίσῃς νὰ προτείνῃς τὴν αἴτησιν, καὶ τύχῃς εὐνοϊκῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῆς Κεκιλίας, θὰ φορέσω λευκὰ χειρόκτια καὶ θὰ προδῶμεν.

Συναινεῖς ;

— Συναινῶ.

Ἠγέρθησαν τότε καὶ διαβάντες τὰς σχεδὸν εἰπεῖν ὀλοκένους αἰθούσας, ἔλαβον τοὺς ἐπενδύτας αὐτῶν καὶ ἐξῆλθον. Βαδίσαντες δ' ἐπὶ μικρὸν σιωπηλῶς, ἔφθασαν πρὸ τῆς δενδροστοιχίας τῶν Καπουκίνων.

— Ποῦ ὑπάγεις ; ἠρώτησεν ὁ θεῖος.

— Εἰς τὸ μιμόρημα.

— Ἐγὼ εἰς τὸ θέατρον. Καλὴν νύκτα.

Τρεῖς μετὰ τὰυτὰ ἡμέρας ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τῆς ἐν Ἀγίῳ Σωτῆρι ἐπαύλαος ὁ Ἐρβελὲν εἶπεν :

— Ἀνάγκη νὰ ἐτοιμάσῃτε διαμερίσματά τι, διότι κατ' αὐτὰς θὰ ἔχωμεν ξένον.

Ἐπειδὴ δὲ μήτηρ καὶ θυγάτηρ προσήλουν ἐπ' αὐτοῦ ταυτοχρόνως περίεργα βλέμματα, ἐπανελάβεν :

— Ὁ Ραούλ Περνιὸν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἵνα ἐργασθῆ ἐν τῷ κημείῳ, φυσικῶς δὲ δὲν δύναμαι νὰ τῷ ἐπιτρέψω νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ ἐγγώριον ξενοδοχεῖον· θὰ μείνῃ ἐδῶ.

Ἐλαφρὰ ἐρυθρότης διέχρωσε τὴν μορφήν τῆς Λουίζης ὑπὸ τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου, καὶ ἀκτις φωτὸς αἰθηνιδία κατέλαμψε τὸ νοήμον βλέμμα τῆς· ἀλλὰ συνέσχε τὴν ἐρώτησιν ἥτις ἐπὶ τὰ χεῖλα αὐτῆς ἀνῆλθε, καὶ εἶπε δι' ἠρέμου φωνῆς :

— Θὰ ἐπαγασπνήσω ἵνα διασκευασθῆ τὸ κάλυμμά τοῦ ὅσῳ δυνατὸν ἀνεκτικότερον.

Ὁ Δαβὶδ ἐποίησε νεῦμα εὐαρέσκεϊαν σημαίνον, στρεφόμενος δὲ πρὸς τὴν θυγατέρα του,

— Ἡ ἐλευσίς σου, εἶπε, δὲν σὲ διαρεστεῖ νομίζω.

— Θὰ κατευχαριστηθῶ ὅταν τὸν ἴδω, εἶναι κάλλιστος νέος ! Ἀλλὰ προσέθηκε, μετ' ὕψους ἐλαφρῶς ἀνυσχύου, ποῖν ἀσχολίαν ἔχει εἰς τὸ ἐργαστάσιον ;

— Θὰ μελετήσῃ ὅλας τὰς μεθόδους τῆς παραγωγῆς.

— Ὡστε δὲν θ' ἀναλάβῃ ὀρισμένην ἐργασίαν ;

— Ὅχι, θὰ ἔλθῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀπλοῦ ζηλωτοῦ.

— Οὕτω λοιπὸν δὲν θὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν οὐδενὸς ὑπαλλήλου ;

— Ὅχι βεβαίως.

Ἡ διαδήλωσις αὕτη εὐπρόσπινε τὴν νεανίδα, ἥτις ἐπανελάβε δι' εὐθυμοτέρου τόνου.

— Ἀλλὰ μήπως ἀπεφάσισε νὰ γείνῃ ἐργασταδάρχης ὁ Ραούλ ; δὲν τὸν βλέπω ἀρμόδιον πρὸς βιομηχανικὴν ἐργασίαν.

— Καὶ διατί ; εἶναι εὐφυστάτος, δραστηριώτατος, καὶ . . .

— Καὶ ὑποκόμῃς ! φαντάζεσαι τὸν ὑποκόμητα Ραούλ πωλοῦντα, π.χ. χημικὰ προϊόντα ;

— Διατί ὄχι ;

— Εἶναι γελοῖον ! ἐγὼ ὑπὸ οὐδεμίαν ἀλλήν μορφήν δύναμαι νὰ φαντασθῶ τὸν Ραούλ· ἀλλῶς ἢ ἐντὸς αἰθούσης ἐνδεδυμένον κομψότατα πάντοτε παίζοντα

ότε ἦτο παιδίον, καὶ χαριτοτροποῦντα τώρα ὅτε ἠλικιωθῆν. Ἀλλὰ τὸν Ραοῦλ ἐργαζόμενον ὡς σύ, πάτερ μου, ἢ ὡς ὁ Σανδρέν, ἢ ὡς ὁ κ. Λαρόκ. . .

Ὑπὸ τὸ ἀκουσμα τῆς τελευταίας λέξεως ἡ μήτηρ ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν περιήγαγεν ὀξὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς, ὃ δὲ Δανιὴλ, εἶπε παραιτῶν τὴν περόνην καὶ ἀτενίζων ἀσκαρδαμυκτί

— Ὁ στρατηγὸς Περινιὸν πολλακίς διηγήθη ἐνώπιόν μου, ὅταν, παιδίον ἀκόμη, μὲ προσεκάλει τὴν Κυριακὴν ἐκ τῆς σχολῆς μετὰ τοῦ υἱοῦ του, ὅτι μόλις ἐκγυμνασθεὶς ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ, ἀπεστάλην ἐσπευσμένως ὡς ὑπολοχαγὸς εἰς τὴν Ἀφρικήν, πρὸ τῆς Κωνσταντίας, καταμαγευθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ιδέας τοῦ ὅτι ποιεῖται ἐναρξίν τοῦ σταδίου του δι' ἐκστρατείας, ἐσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ λόχου. Φθὰς δὲ εἰς Ἀλγερίαν μόλις διὰ πολλῶν θεραπειῶν ἐπέτυχεν ὅπως ἀποσταλῆ παρὰ τοῦ διευθυντοῦ κατόπισιν τοῦ συντάγματός, ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἐκράτει ἐπιστολάς ἐπισήμους ὅπως ἐπιδώσῃ πρὸς τὸν στρατηγὸν Δανρεμόν, τῷ παρεχώρησαν πέντε φρουροὺς καὶ τὸν ἀπέστειλαν οὕτως εἰς Κωνσταντίαν δι' ὁδῶν φρικαλέων καὶ διὰ μέσου φητριαστίων. Ἰούτινες ἐπυροβόλουν κατ' αὐτοῦ διηνεκῶς κατὰ τὰς διὰ κλεισθωρεῖων διόδους.

Κατάρθωσε τέλος νὰ φθάσῃ, σχεδὸν ἐκ θαύματος, πάραυτα δὲ παραδοὺς τὰ γράμματα εἰς τὸν στρατηγὸν, ἔδραμε πρὸς τὸν συνταγματάρχην αὐτοῦ, ὅστις ἦτο ὁ περιήγητος Βεδῶ. « Ἐρχεσθε εἰς καιρὸν, ἀγαππτε μοι, τῷ εἶπεν οὗτος, διότι νομίζω ὅτι αὐριον ἐπιχειροῦμεν ἔφοδον, καὶ ἐπειδὴ οἱ ἡμίσεις τῶν ἀξιωματικῶν μου χαμαικοιτοῦσι τραυματισθέντες, θὰ ἐχητε ἐργασίαν ».

— Φορεῖτε, βλέπω, νεανία μου, στολὴν καινούργιστάτην.

— Δὲν θὰ φαίνονται πλέον τοιαῦτα, συνταγματάρχα μου, αὐριον ἐσπέρας.

— Καλῶς θὰ ἴδωμεν ! »

Σταφείς ὁ νεαρὸς Περινιὸν, ἤκουσε τὸν Βεδῶ ψιθυρίζοντα πρὸς τὸν διαγγελέα του :

Τὴν ἐπιούσαν ἐγένετο ἡ ἔφοδος, ἀλλὰ λυσσασδῶς ἀπεκρούσθη, τὸ δὲ τάγμα, περιπεσὸν εἰς σύγχυσιν, ἔστρεψε τὰ νῶτα, καταλείπον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὸ τριτημόριον τῆς πληθῆος του, καθ' ἣν ὅμως στιγμὴν ἤκει τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς, ὃ συνταγματάρχης Βεδῶ, τραυματισθεὶς καὶ αὐτός, βλέπει φερόμενον ἐπὶ δύο ὀπλων σταυροειδῶς συνηροσμένων τὸν μικροσώμων ὑπολοχαγὸν τῆς χθῆς, καταμέλανα ἐκ κονιορτοῦ, αἰμοδαφῆ καὶ ἐγγύπτοντα δύο σφαιρας ἐντὸς τῆς σαρκός του. Ὄρμησε πρὸς αὐτὸν ὅπως βεβαιωθῆ ἂν ἔξῃ ἐτι, τότε δ' ἄκείνος ἀνεγειρόμενος καὶ δεικνύων τὴν κατερρακωμένην στολὴν του, « ἰδοῦ, ἀνέκραξε, συνταγματάρχα, πῶς αἱ «δεσποινίδες» διασκευάζουσι σήμερον τὰς ἐσθῆτας ».

Ὁ Βεδῶ τότε περιεπτύχθη αὐτὸν τὸν κατέθηκε πρὸς περιθάλαψιν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ σκηνῇ, καὶ τὴν ἔσπεραν τῷ ἐπέδωκε τὸ γαράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Βλέπει, τέκνον μου, τί δύνανται νὰ κατορθώσωσιν οἱ φέροντες τὸ ὄνομα Περινιόν. Ἀλλῶς τε ὁ ἔγγονος ἐξιδούται πρὸς τὸν πάππον, διότι καίτοι οὐδέποτε ἔσχεν εὐκαιρίαν ὅπως καταδειχθῆ ἦρωας, ἀπέδειξεν ὅμως ὅτι εἶναι γενναῖος καὶ ἀνιδιοτελής,

σοὶ βεβαιῶ δὲ ὅτι ὁ παίζων Ραοῦλ, ὁ χαριτοτροπῶν Ραοῦλ, θὰ γείνη ποτὲ Ραοῦλ σπουδαῖος.

— Ἡ ἱστορία σου εἶναι ὠραία, πάτερ . . .

— Ὁ γέρον κόμης Περινιὸν ἐγνώριζε πολλὰς τοιαύτας, καὶ τὰς ἀφηγεῖτο χαριέστατα.

— Ὅταν ὀμιλῆς περὶ τῆς γενναιότητος καὶ ἀνιδιοτελείας τοῦ Ραοῦλ ἔχεις ὑπ' ὄψει τὴν ἐκούσιν στέρσιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ χάριν τοῦ πατρὸς του;

— Μάλιστα· μήπως δὲν εἶναι ὠραία ἡ πράξις;

— Εἶναι φυσικωτάτη μὴ δὲν ὀφείλει τις τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα;

— Κόρη μου, δὲν εἶναι τοῦτο τόσῳ ἀπλοῦν ὅσῳ νομίζεις καὶ τόσῳ εὐκόλον. Τὰ τέκνα ἐθίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ κληρονομῶσι τοὺς γονεῖς των, ὅχι νὰ προσφέρωσι πρὸς αὐτοὺς· νομίζω δὲ ὅτι εὐκολώτερον εὐρίσκονται νέοι ἔτοιμοι ὅπως διατρέξωσι μεγάλους κινδύνους ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν, ἢ υἱοὶ εὐπολήπτων οἰκογενειῶν διατεθειμένοι ὅπως ἀνενοδιάστως ἀποστερήσωσιν ἑαυτοῦς εἰσοδήματος ἑκατοντακισχιλίων φρ. διὰ βίου· ἡ Κεκιλία δὲν ἐπέμεινε, ἀλλ' ἐφάνη καταπεισθεῖσα.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀνηγγέλην ἡ ἔλευσις τοῦ Ραοῦλ ὁ Δαυὶδ ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους ἀπὸ πρωίας. Ἡ Κεκιλία μὴ προσελκυομένη εἰς τὸ ἐργαστήριον ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ πατρὸς αὐτῆς τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔμεινε ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ὅτε περὶ τὴν τρίτην ὥραν ἀπ' ὑπὸ τὴν διευθυνσιν τῆς δεσποινίδος Πελλεργὲν ἀσχολία τις ἔληξεν, ὤδευσε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Λιρὸν. Ἐκεῖ κρατοῦσα μακρὰν γάβδον, δίκτυον, κἀνίστρον ἀλλιεῦτικὸν καὶ δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ κηπουρὸς εἶχεν ἀποθέσει συλλέξας ἐρυθροὺς σκώληκας, ἐγκατέστη ἐπὶ τῆς χλόης ὑπὸ σκιὰν ἰτεῶν, πρὸς τὴν ἐξοχίαν, ἤρχισεν ἀλιεῦσα δραστηρίως. Ἐπὶ τέταρτον σχεδὸν ὥρας παρκολοῦσθει προσεκτικῶς τὴν ἐν τῷ ὄδατι κινῶν τοὺ ὀσέλατος, ὅτε αἰφνίς ἀργυρᾷ λάμπῃς διήστραψε σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν κυμάτων, ἰχθύδιον δὲ, ἐκ τῶν λεγομένων λευκίρκων, ἐσκίρτα ζωηρῶς ἐκτὸς τῶν ρευμάτων, ἐδυθίζετο πάλιν καὶ εἶτα ἀνεπήδα ἐκ νέου ὡσεὶ κατεδιώκετο. Τότε τὸ διαπεραστικὸν τῆς νεάνιδος ὄμμα ἀνεκάλυψεν εὐσαρκον τρώκτιν ὅστις πραγματὶ ἐδίωκεν αὐτόν, τοῦ ὁποίου δὲ ἡ παρουσία κατεφόβει τὸ φεῦγον ἰχθύδιον. Πάραυτα ἡ ἰδέα τῆς συλλήψεως λείας τόσον σπανίας ἐπεβλήθη ἐν τῷ πνεύματι τῆς κόρης, ἀκολουθήσασα δὲ τὸν ἰχθὺν διὰ τοῦ βλέμματος, εἶδεν αὐτὸν ἐνεδρεύοντα παρὰ τὰ ὑδρόδια θρύα καὶ κρύπτοντα τὸ στόμα ἀνὰ μέσων τῶν κυμαινομένων αὐτῶν ταινιῶν.

Αὐτοστιγμῇ τὸ πρὸς ἀλιεῖαν μικρῶν ἰχθύων ἀρμόδιον νῆμα, ἀφαιρεθὲν, ἀντικατεστάθη ὑπὸ νήματος μετὰ τῆς ἡλειμμένης δι' ἀραβικοῦ κόμης καὶ περιελιγμένης ἐπὶ τροχίσκου.

Διὰ χειρὸς δὲ τρεμύσης προσφέρουσα μικρὸν φεξίνον ὡς δέλεαρ, καταπρόφυρος ἐκ συγκινήσεως ἐμάστιζε τὸ ὕδωρ διὰ τοῦ νήματος ὅπερ διαγράψον κύκλον ἐπέριψε τὸν ἰχθύσκον πρὸ τοῦ τρώκτου· ἀλλ' ἀποτυχοῦσα, περιέπλεξε μόνον αὐτὸν ἐντὸς τῶν κλάδων παροχθίου δένδρου, πλήρης δὲ πείσματος ἀλλὰ καὶ ἀνυπομονησίας συγχρόνως, ἤρχισεν ἐργαζομένη ὅπως ἀπαλλάξῃ καὶ κατευθύνῃ ὀρθῶς τὸ δίκτυόν της ἐνῶ ὁ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενος βραχὺς